

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Ayda bir çıkar.
Cilt: 8 Sayı: 89
Mart 1999

KONUMUZ:
KEDİ

öykü

Seza Aksoy
Yabancı Dil-Kedice

masal

Perrault
Çizmeli Kedi

Yusuf Çağlar
Yabancı Dil-Kedice

Fatih Erdoğan
Annem Neden
Şişmanladı? çizgi-
öykü
Ayşegül Unutuluyor
mu? (macera)

Minik Fare'yle
İngilizce

Mavibulut

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve Öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli. 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300 3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 * Sayı: 89 * Mart 1999

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Abone Servisi:

Selma Erdoğan

*

Kapak:

Mustafa Delioğlu

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 450.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 4.950.000TL

Baskı: Yayılcık Matbaası (567 80 03)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Binbir Kitap Dergisi

Neler yazılıyor, çiziliyor,
yayımlanıyor?

Çocuk edebiyatı konulu araştırmalar,
makaleler, değerlendirme yazıları...

Her yaş için en güzel kitaplar...

Çocuk edebiyatının sağlıklı bilgi
kaynağı...

3 aylık dergi

0212-252 63 75

MERHABA

Dergimizdeki gelişmelerin olumlu yankıları sürüyor. Her geçen gün Türkiye'nin çeşitli bölgelerinden yeni abonelerimiz aramıza katılıyor. Bu da mutluluğumuzu ve çalışma gücümüzü artırıyor ve diyoruz ki, "Demek ki ülkemizde Kırmızıfare gibi bağımsız, yalnızca edebiyat ve güzel Türkçe diyen bir dergi olabilirmiş, başarıyı 'başkalarından üstün olmak değil, 'başkalarıyla birlikte mutlu yaşamak' olarak tanımlayan, bugünün pırıltılı, yarının aydın çocukları için çıkarılan bir dergiyi yaşatacak insanlar varmış!" İşin doğrusu, biz bunu böyle olduğunu zaten biliyorduk. Çünkü dergimizi kim görse beğeniyor, bu yüzden de dergimizi görenlerin sayısını arttırmamıza yardım etmenizi istiyoruz. Sizlere postalanan "Tanıtım Broşürü ve Abone Formu"nu lütfen dergimizi okuması gerektiğine inandığınız bir arkadaşınıza verin.

FATİH ERDOĞAN

Benim Ormanım

Orman deyince akla,
Sarı çiçekler gelir.
Orman deyince akla,
Yeşillikler gelir.

Orman deyince akla,
Ağaçlar, kuşlar gelir.
Herkesin bir ormanı var
Bu orman benim ormanım.

Güzel ormanım,
Canım ormanım,
Bu ormanda ateş yakmam.
Bu ormanda kibrit yakmam.

Hiçbir zaman piknik yapmam.
Bu orman benim ormanım,
Çok iyi korumalıyım.

Melis Cingöz
Özel Gökdil Koleji

Yabancı Dil-Kedice

Seza Aksoy

Pamuk kedinin ilk araba yolculuğuydu. Her şeyin ilki zordur. Dile kolay! Arka koltukta, Ayşe'nin kucığında oturuyordu Pamuk. Daha doğrusu, beş yaşındaki küçük afacan tarafından annenin deyimiyle, hamur gibi yoğruluyordu. Yürüyen evlere, ağaçlara baktıkça gözleri şaşılışıyor, en çok da "Vaat... Baaap... Rınnn..." diye bağırıp, yürüyen o şeylerden korkuyordu. Kulakları dimdik oluyordu.

Ayşe'nin yanında yedi yaşındaki abisi Emre vardı. Herkesin kedi

canavarı dediği oğlan. Pamuk'u perdeye fırlatıp, arsız arsız gülen, kafası kıvrıcık tüylü, kötü çocuk. Zaten her şeyi o başlattı. Yoksa Pamuk neden dil öğretmeye kalksın! Aile sorunlarına karışsın! Eskisi gibi sadece etli ve sütlülere karışır, mır mır, mutlu yaşar giderdi.

"Ma-ca don do-naldo... Pi-za hut... Faç-to... Façtoring... Anneeee... İngilizce okuyorum," diye bağırdı oğlan.

"Yanlışı okuyorsun," dedi anne. Parfüm dedikleri keskin kokusu,

Pamuk'un burun direğini sızlattı. "Mak danılt, pizza hat, faktoring denir. Çocuk neredeyse caddenin sonuna geldiğimizde yabancı dili sökecek."

"Yabancı dil kolay öğrenilmez," dedi kafası tüysüz baba. O dille düşünmeyi öğreneceksin. Ben oğluma, yabancı dil video seti alacağım. Biraz öğrenince de yurtdışına gideriz. Öğrendiği dili uygular, yaşar. Yarım yamalak bilginle çocuğu şaşırtma. Faktoring değil, faktörin."

"Ay! Sevsinler yabancı dil bileni," dedi anne. "Dil bilmediği

için terfi edemeyen sanki bendim."

"Ben de set isterim. Ben de yurtdışına giderim işte!" diye Pamuk'u mıncıkladı Ayşe. "Miouv... Puff..." dedi Pamuk. Bununla, "Yapma! Tırmalarım," demek istemişti ama, anlayan kim! Kendi dillerinde bağırışıp duruyorlardı.

Önce baba, anneye kızdı. "Çocukların yanında dilini tutmasını" söyledi. Sonra arkadaki ve öndeki arabanın sürücüsüne bağırdı. Anne de Emre ve Ayşe'ye bağırdı. Emre, Ayşe'yi itti. İki çocuk birbirine girince, Pamuk

arada sıkıştı. Çaresiz, kurtuluşu babanın tüysüz kafasına yapışmakta buldu. Babanın kafasından koparılırken de ciyak ciyak bağırdı:

"Yapmayın! Tüylerimi yolmayın. canım yanıyor. Çok korkuyorum. İmdaat..."

Elbet yine onu alamadılar. Eve dönünce de balkona atıp, cezalandırdılar. Mavi boncuk gözlü, ak yün yumağı, tatlı Pamuk, öfkeyle saksı toprağını eşeleyip bağırdı:

"Miouv... Yabancı dilmiş! Kedi dili de yabancı dildir. Siz önce kedinizin dilini öğrenin."

Tam o anda, babanın bantlı kafasını titretip,

bağırarak parmağını salladığını gördü.

"Anladık! Anladık," diye mırıldandı kedicik. "Anne haklı. Bu evde erkek dilinden başka dil yok. Ama yakında kedi dili neymiş göreceksiniz."

Şimdi aklınıza şöyle bir soru

takılabilir:

Kediler

konuşmalarımızı

anlayabilir mi?

Düşünüp, yorum yapabilirler mi? Olmaz diyen, kediceyi öğrenip, aksini kanıtlamalıdır.

Zaten olmaz diyenler, çoğunlukla önyargılı büyüklerdir. Aynı yanlış çocuklar için de yaparlar. Nasıl olsa çocuklar

anlamaz diye, kendi aralarında rahatça konuşurlar. Çocuklar anladıklarını en olmadık zamanda belli edince de şaşırıp, kızarırlar.

Bizim anneye gelince...

Çocukların yanında değil ama Pamuk'un yanında rahatça konuşuyordu.

Nasıl olsa anlamaz diye.

i Bu yüzden Pamuk evde olan biten her şeyi

biliyordu. Bu da ona dil öğretmede kolaylık sağlayacaktı kuşkusuz.

İşe, yumuk pembe yanaklı, ağlayınca ağzı kocaman olan Ayşe'den başlamaya karar verdi. Hazır kız da yabancı dil öğrenmeğe bunca hevesliyken...

Önce oyun dilini kullandı Pamuk. Ayşe'nin de çok sevdiği ortak bir dil. Nasılsa kedice ardından öğretilibilirdi. Yumuk yanaklı Ayşe yine kocaman açtı ağzını. Ama bu kez ağladığı için değil. Pamuk'la oynarken güldüğü için. Tam Emre, Power Rangers dediği oyuncakçı gösterip övünürken, Pamuk pantolonun paçasına yapıştı. Oğlan dengesini kaybedip, yeri öptü. Elbet Ayşe'ye

de gülmek kaldı.

"Neresi komik bunun!" diyordu Emre. "Bana bak! Ağzını o kadar açma! Fare kaçacak. Gülme dedim. Puzzle'ımı bir daha oynatırsam görürsün. Pişşt... Defol! Aptal kedi."

Tehditler ne Ayşe'nin, ne de Pamuk'un umurundaydı. İkisi de zıplayıp, miyavlıyorlardı.

"Anneee! Kızın kafayı üşütmüş. Kedi gibi miyavlıyor," diye hırsından çatlıyordu oğlan.

Pamuk, Emre'nin sırtında tepinip miyavlıyordu:

"Miouv. Senin Puzzle'ından bize ne! Ayşe yabancı dil öğreniyor. Kedice konuşuyor."

Bu arada, Pamuk'un dili, dil

öğreteyim derken bir
karış dışarda
kalıyordu. Ama
doğrusu değeri.
Ayşe, Pamuk'un
etrafında pervane gibi
dönüyordu. Pamuk'a
gelince, Ayşe'nin,
minik, rahat
koltuğuna yan gelip
kuruluyor, kıskanç
Emre'yi süzüyordu.

Ne yazık ki bir
akşamüstü her şey
tersine döndü. Kedi canavarı,
elindeki markalı pantolonu salladı.
Ağzını, Ayşe kadar kocaman açıp
ağladı.

"Babaaa! Şu salak kedinin
yaptığına bakın! Yeni pantolonumu
parçalamış."

"Pantolonu gardrobuna as
demiştin, değil mi!" dedi iyi kalpli
anne. "O bir kedi."

Pamuk keyifle guruldadı. Maviş
gözlerini, kafası tüysüz babaya
dikti. Acaba Emre'ye nasıl kızacak
diye merakla bekledi. O da nesi!
Suç yine Pamuk'un üstüne atıldı.
Babanın sesi Pamuk'un
kulaklarında çın çın öttü:

"Bu kadar basit ha! O kediye,
ben de bu evin erkeğiyim. Avuç

dolusu para saydım
ben bu pantolona.
Bak! Hâlâ arsız arsız
yalanıyor. Piştt..
Yürü balkona. Beni
düşünen kim?"

Peki zavallı
Pamuk'u düşünen
kim? Sıcacık
koltuktan, balkona
sepetlenmek kolay
mı? Kutu gibi
balkonda, kulağı
sarkmış, volta

atıyordu Pamuk. Tırnaklarını
bilemesine neden kızıyorlardı?
Markalı pantolon dedikleri o sert
şey, Pamuk'tan daha mı değerliydi
yani? Bu baba da çok oluyor hani!
Neden Pamuk'u anlamıyorlar?
Kedice ne zaman öğrenilecek?

Birden durdu Pamuk. Kuş
avlayacakmış gibi kulaklarını dikti.
Kuyruğunu fırl fırl döndürdü.
Sonunda kimi avlayacağını
bulmuştu. Gerçi av çok
kocamandı. Kuş gibi pençelerinin
arasında tutamazdın. Ama oyun
oynayabilirdin. Dil de
öğretebilirdin. Değil mi?

Böylece Pamuk, oyunlara
Emre'yi de kattı. Zamanlamasına
da diyecek yoktu doğrusu. Tam

baba, sesini kalınlaştırıp,

"Öhhö.. Öhhö.. Bana bakın!

Bilmeniz gerekir ki..." derken,

oyunu başlatıyordu Pamuk.

Çocuklar coşkuyla, sevinçle oyuna

katılıyorlardı. Baba dilini

duymuyorlardı bile. Babanın

şaşkınlıktan ağzı açık kalıyordu.

İşler tam yoluna girmişken bir

gün...

Emre eve kedi ansiklopedisi diye

bir kitapla geldi. Oğlan kitabı

okuyup, kedi tarihi falan dedikçe,

Pamuk'un gözleri yaşardı. İlk

çağlarda kediler kutsalmiş... Orta

çağda kedileri yakmışlar... Birden,

Pamuk kendini akvaryumda izlediği

balık gibi hissetti. Pençeleri yerli

yerinde mi diye halıyı tırmıkladı.

Kulaklarını dikti.

Peki bu Emre'ye ne oluyor? Bu

oğlan kedi tarihini bilip de ne

olacak? Öğrenecekse yabancı

dillerin, baba dilinin tarihini

öğrensin. Çok

geçmeden oğlanın

ne yapacağı belli

oldu.

"Ayşe! Bak, bu

kitapta ne yazıyor!

Kediler gürültüyü

dört kat fazla

duyarlarmış.

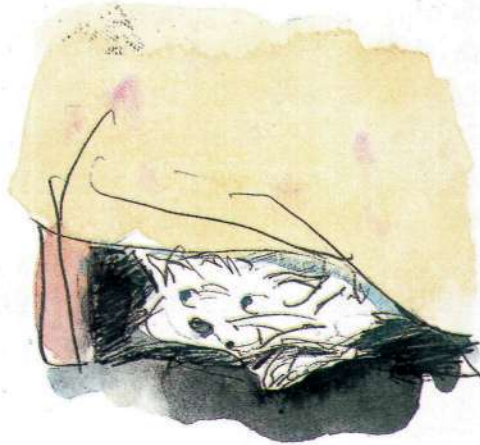
Acaba doğru mu? Hadi deneyelim."

Deneme annenin evde olmadığı bir gün yapıldı. Televizyon ve üç radyonun sesi sonuna kadar açıldı. Emre ile Ayşe'nin vurmali sazları, yani tencere kapakları bu seslere eklendi. Çalar saat de zırlamaya başlayınca Pamuk çıldırdı. Masanın üstünden kitaplığa, kitaplıktan perdeye uçtu. Kedi canavarı bilmiş bilmiş şöyle dedi:

"Yess.. Pess.. Vouv! Doğruymuş be! Tıpkı kitapta yazdığı gibi. Boyunun beş katı uzaklığa zıplıyor. Acaba annemin parfümünden burnuna sürsek ne yapar? Bizden on dört kat fazla koku alır diye yazıyor. Hem, babam da annem geldi sanır. Ne komik olur. Düşünsene!"

Zavallı Pamuk, kedi dilini falan unutup, kanepenin altına yapıştı. Bir ara içi geçti. Düş bile gördü.

Düşünde kendini, ciğerlerle kaplı bir tepede otururken gördü. Başı dimdikti. Ayşe ile Emre, yerlerde sürünüp, Pamuk'a yalvarıyorlardı: "Efendimiz,

efendimiz... Ne olur bizi affedin!"

Pamuk tam, "Affetmem," diyecekken anne çıkageldi. Annenin keskin kokusuna dayanamadı Pamuk. Gözlerini açtı. Düş bitmişti ama görünürde anne yoktu. Peki kokusu neden burnunda? İki afacan kıkırdayarak arkaya kaçtılar. Pamuk da burnuna sürülen parfüm kokusundan kurtulmak için evin altını üstüne getirdi.

Bu arada kapı açıldı. Gelen babaydı. Pamuk yanına yaklaşınca havayı koklayıp,

"Hayatım! Ben geldim," diye bağırdı.

"Annem daha gelmedi," dedi kedi canavarı sırıtıp. "Baba, bu pakette ne var?"

"Bak! İşte istediğin markalı pantolon. Şu yaratığın tırmıkladığı pantolonun aynısından. Pişt.. Üstüne basacağım. Bu hoş koku da ne böyle? Nereye gitti bu anneniz?"

Anne gelince ev daha da şenlendi. Çocuklar annenin çevresinde zıpladılar.

"Bize ne aldın anne? Bunun içinde ne var?"

Anne Pamuk'un renginde yumuşacık çorapları elinde salladı. Çorabı önce kedi canavarı inceledi. Sonra burnunu kıvrıp, yere yattı. Ayşe de abisi gibi yaptı.

"Yerliymiş. Ben bunu giymem," dedi oğlan. "Babam pantolon almış. Baaak!"

Pamuk çorabı kokladı. O da nesi!

Yerli dedikleri çorap fena halde anne kokuyordu. Pamuk tam tırmalayacakken, anne çorabı çekip aldı.

"Giymem demek de ne demek!" diye homurdandı. "Bu marka merakınızdan da bıktım."

"Canım, arkadaşlarından özeniyorlar," dedi baba. "Bırak giysinler. Parasını ben veriyorum. N'aber oğlum? Yabancı dil kasetleri nasıl gidiyor? İzliyorsun di mi?"

"Yees.. Bittabi, ofkors," dedi oğlan. "Baba bana Bet Men alsana..."

"Yeeessss... No... Ben de

öğrenmişim di' mi!" diye kırıttı Ayşe. Pamuk'u yoğurdu.

Pamuk bu garip konuşmaları anlamıyordu. Üstelik yoğrulmaktan, burnundaki kokudan bunalmıştı. Kimi koklasa buram buram anne kokuyordu. Ayşe, Emre, anne.. Süt bile. Kedicik son bir umutla babanın kucağına oturdu. Onu koklamaya başladı. O da nesi! Neler oluyor? Baba neden Pamuk'u kokluyor böyle?

"Miou... Hırr..." dedi Pamuk.

"Sniff.. Sniff... Parfüm kokuyor bu kedi," diye bağırdı baba.

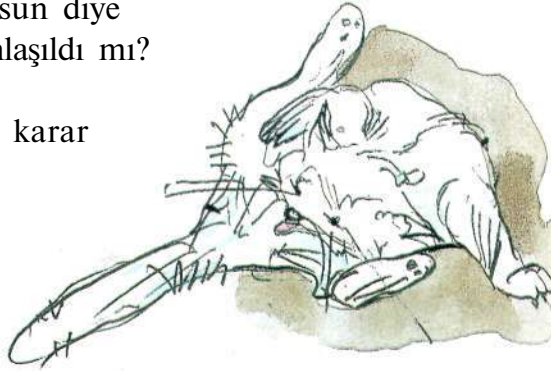
"Bana bakın bayan! Ben parayı kediniz parfüm sürsün diye kazanmıyorum. Anlaşıldı mı? Paranın nereye harcanacağına ben karar veririm. Duydunuz mu?"

Öyle bağırıyordu ki herkes duydu. Üstelik Pamuk dört kat değil, yüz on dört kat fazla duyup, kendini yerde buldu. Neyse ki iyi kalpli anne bağırmadı. Pamuk'u okşayıp,

"Duyduk da, dilinizi anlamıyoruz," dedi sakince. "Zaten

bu evde o kadar çok dil var ki! Markalar konuşuyor. Para konuşuyor. Çocuklar garip bir dille konuşuyor. Eh böyle bir evde kedi parfüm sürmüş çok mu? Ayol, herhalde kedi, kendi kendine parfüm sürmedi. Değil mi? Çocukları bu hale getiren sensin. Haa! Yeri gelmişken söyleyeyim bayım. Bu gün iş görüşmesine gitmiştim. Haftaya işe başlıyorum. Bundan sonra kararları ortak alacağız. Anlaşabilmemiz için de ana dilimizi konuşacağız. Duydunuz değil mi? Ana dil."

"Ana dili değil. Kedi dili," diye miyavlayıp, havayı kokladı Pamuk.

Söylediğine kendi de inanmadı. Bu ana dili çok güçlü olmalıydı. Kokusu bile burnundan gitmiyordu.

Üstelik ev sıcacıktı. Pamuk ne sokağa çıkmak istiyordu, ne de bir daha yolculuğa... Ayşe'nin kucağına yerleşti. Elinde olmadan guruldadı.

Ne kedili ne kedisiz

Evin kedili hâli, kedisiz hâli, dağınık hali, kendi hâli vardır.

Kendi hâlinde kediler de vardır.

Kedi dediğin, durmaz yerinde,

Kedi dediğin, kalkmaz yerinden. İstese günboyu uyur miskince.

Günboyu dağıtır oyuncakları, çamaşırları...

Kedin var, derdin var. Görünmez bazen sabaha kadar.

Kedin var, neşen var. Ayaklarına dolaşır sen dolaştıkça, mırlar gezinir konuştukça...

Kedili evin derdi çok. Kedisiz evlerin de...

Ne kedili yaşamak kolay ne de kedisiz kalmak.

Kedi, gözleriyle konuşan eski bir dost gibi. Antik dağlardan kopup gelmiş

kedinin gözleri. Binlerce zaman aralığından geçip gelmiş evlere kedi.

Ondan olmalı, bir bilgelik kaplıyor kedili evleri.

**bitti
kedi.**

Yusuf Çağlar

Çizmeli Kedi

Perrault

Yaşlı bir değirmenci öldüğünde üç oğluna değirmeni, eşiği ve kedisinden başka bir şey bırakmamıştı. Bu yoksul mirası paylaşmak için ne bir avukat ne de noter çağırılmıştı tabii. Büyük oğlan değirmeni, ortanca da eşiği aliverince en küçüklerine kala kala kediyle

yetinmek kalıyordu. Küçük kardeş bu duruma çok üzülmüştü doğrusu. "Ağabeylerim el ele verir, değirmenden çıkan unu eşiğin sırtına yükleyip

Resimler: Gyo Fujikawa
Türkçesi: Sumru Ağırürüyen

kentte satarlarsa rahat rahat geçinir giderler. Bu kediye benim hiçbir işime yaramaz ki! Pişirip yesem, postundan da bir şapka yapsam kendime, eninde sonunda açlıktan ölürüm," diye söylendi yüksek sesle.

Kedi de, sağır değil ya, duymasına duydu bu sözleri ama, hiç istifini bozmadan dedi ki efendisine:

"Efendim, n'olur sızlanıp durmayın böyle. Eğer bana bir torba verir, bir çift de çizme yaptırırsanız şöyle ayağıma göre, sandığınız kadar yararsız olmadığımı kanıtlarım size."

Delikanlı başka bir zaman olsa, bu sözleri kulak asmazdı. Ama şimdi hem çok çaresizdi, hem de kedisinin değirmendeki fareleri yakalamak için kurduğu tuzaklar gelmişti aklına. En güzel numarası da ölü gibi yere uzanmaktı akıllı kedinin.

Hemen kararını verdi ve bir koşu değirmene gidip, eski bir un çuvalı buldu. Ayakkabıcıya da kırmızı deriden bir çift çizme ısmarladı.

Sonunda değirmencinin kedisi istediklerine kavuşmuş ve Çizmeli

Kedi olmuştu işte. Artık çalılar bacaklarını yara bere içinde bırakmayacaktı. Bir patisiyle çuvalı yakalayıp omzuna vurdu, öteki patisiyle de uzunca bir değnek alıp yola koyuldu.

Tavşan avlamak için gideceği yeri iyi seçmişti doğrusu. Çuvalın içine biraz havuç, biraz da marul koydu, sonra şu ünlü ölü kedi numarasına başvurdu. Tabii çuvalın iplerini bırakmamıştı. Çok geçmeden dünyanın kötülüklerinden habersiz genç bir tavşan, içindekileri yemek için sevinçle çuvala girdi. Çizmeli Kedi de ipi çekiverdi.

Keyifli keyifli gerindikten sonra hızlı adımlarla kralın şatosuna doğru yola çıktı. Büyük başarısından dolayı pek gururluydu lâf aramızda. Saraya varınca muhafızlara kralla görüşmek istediğini söyledi. Muhafızlar da bu garip konuğu nasıl olsa bir zararı dokunamaz, diyerek krallarının huzuruna çıkardılar. Bizimki içeri girince bir reveransla yerlere kadar eğilip, "Majesteleri, size efendim Carabas Markisi'nin yollamış olduğu şu av tavşanını sunmaktan mutluluk duymaktayım," dedi.

Kral bu armağana pek sevinmişti. "Gidiniz ve soylu efendinize bizi memnun etmiş olduğunu söyleyiniz," diye konuştu tahtından.

Çizmeli Kedi bu armağanla yetinmedi. Ertesi gün bir mısır tarlasına daldı. Aynı numarayla bu sefer iki keklik yakaladı ve gene sarayın yolunu tuttu. Kral keklikleri de memnuniyetle kabul edip, baş ahçısına ağzına layık bir yemek hazırlamasını emretti. Çizmeli Kedi'ye de yüklü bir bahşiş verdi.

Kral, iki üç ay boyunca Soylu Carabas Markisi'nin av bölgesinde yakalanmış çeşit çeşit hayvanlarla sofrasını süsleyedursun, bizim delikanlının olan bitenden hiç haberi yoktu. Kediye sarayda herkes

tarafından sevgi ve saygı görüyordu artık. Bir gün çuvalında iki bıldırcınla yine saraya gittiği sırada, kralın nehir kıyısında bir

araba gezintisine çıkacağını işitti. Üstelik gezintiye güzel prenses de katılacaktı. Bunun üzerine hemen efendisine koştu.

"Eğer bir kez daha sözümü dinlerseniz, şans yüzünüze güldü demektir efendim. Bütün yapacağınız, soyunup nehrin size göstereceğim yerinden suya girmeniz, gerisini bana bırakın."

Carabas Markisi, kedisinin aklından geçenleri hiç anlamamıştı ama gene de dediğini yapıp suya girdi. O sırada kralın arabasının yaklaştığını gören Çizmeli Kedi var gücüyle bağırmaya başladı:

"İmdaat! Yardım edin! Soylu efendim Carabas Markisi boğuluyooooor!"

Kral süslü arabasının penceresinden uzanıp bakınca, bağıranın, kendisine çok lezzetli av hayvanları getiren Çizmeli Kedi olduğunu gördü. Hemen muhafızlarına Soylu Carabas Markisi'ne yardım etmelerini emretti.

Onlar zavallı Marki'yi sudan çıkarmakla uğraşırken, Çizmeli Kedi kralın yanına koşup, hazırladığı hikâyeyi anlatmaya koyuldu:

"Ah Majesteleri, efendim nehirde yıkanırken, hırsızlar giysilerini alıp kaçtılar, arkalarından bağırmaktan başka bir şey gelmedi elimden..."

Aslında efendisinin yoksul giysilerini koca bir taşın altına saklamıştı.

Çizmeli Kedi'yi dinleyen kral, gardırobundaki en seçkin giysilerden birinin Soylu Carabas Markisi için hazırlanmasını buyurdu. Kralın adamları rüzgârla birlik saraya at sürdüler ve göz açıp kapayıncaya kadar yanlarında giysilerle geri döndüler.

Değirmencinin oğlu, zaten boylu poslu yakışıklı bir delikanlıydı. Getirilen giysileri giyip de Majesteleri kralın huzuruna çıkınca, güzel prensesin kalbini çalıverdi.

Kral da bu yakışıklı ve terbiyeli markiden çok hoşlanmıştı. Onu arabasına davet etti ve geziye birlikte devam ettiler. Çizmeli Kedi ise planının yürümekte olduğunu görünce son derece keyiflenmişti. Kestirme bir yol bulup onların önüne geçti ve bir tarlada çapa yapan köylülere rastlayıncaya kadar koştu.

"Hey, bana bakın!" diye bağırdı. "Eğer krala bu tarlanın Carabas Markisi'ne ait olduğunu söylemezseniz, ekinlerin altından girer üstünden çıkar, başakları paramparça ederim."

Az sonra tarlanın yanından geçen kral, köylülere, "Bu buğday tarlası kimindir?" diye sorunca onlar da kedinin korkusundan, "Efendimiz Carabas Markisi'nin!" diye cevap verdiler bir ağızdan.

Bizim marki bu oyunu pek sevmiştir. "Her yıl çok iyi ürün verir bu tarla," dedi krala.

Çizmeli Kedi arabadan çok ilerde koşturup duruyordu. Ekin biçen köylülere rastlayınca, "Hey bana bakın!" diye bağırdı gene. "Eğer krala bu mısır tarlasının Carabas Markisi'ne ait olduğunu söylemezseniz, mısırların altından girer üstünden çıkar, koçanları paramparça ederim!"

Çok geçmeden köylülerin yanına gelen kral arabasını durdurup, "Bu uçsuz bucaksız mısır tarlası kimindir?" diye sordu.

"Efendimiz Carabas Markisi'nin!" diye cevap verdi köylüler. Bunun üzerine kral markiye dönüp takdirle gülümsedi.

Onlar gidedursun, Çizmeli Kedi hâlâ önden koşturuyor ve rastladığı köylülere hep aynı tehdidi savuruyordu. Öyle ki kral, yanında oturan bu genç markinin servetinin büyüklüğü karşısında hayretten hayrete düşmeye başlamıştı.

Sonunda Çizmeli Kedi, kocaman bir şatoya vardı. Bu güzel şatonun sahibi insan yiyen zalim bir devdi. Ayrıca öyle zengindi ki... Kralın sahibini merak ettiği uçsuz bucaksız tarlaların gerçek sahibi de oydu. Çizmeli Kedi şatoda kimin oturduğunu önceden öğrenmişti. Kapıdaki muhafızlara, efendileriyle görüşmek istediğini, şatosunun bunca yakınından geçerken ona saygılarını sunmadan gitmek istemediğini söyledi.

Dev, Çizmeli Kedi'yi elinden geldiğince nazik bir şekilde karşıladı ve oturmasını rica etti. Bizimki zaman yitirmeden söze başladı. "Duymuştum ki, siz istediğiniz hayvanın kılığına girebiliyormuşsunuz. Yani bir arslan, ya da bir file dönüştürebilir misiniz örneğin kendinizi?"

"Gayet tabii!" diye cevap verdi dev homurdanarak. "Bir arslan olayım da görün!"

Kedi, karşısında birdenbire bir arslan bulunca öyle korktu ki, pencereden çatıya kadar kaçtı. Biraz sonra devin eski haline döndüğünü görünce zar zor aşağıya indi. Çizmelerle kiremitlerin üzerinde yürürken ayakları kayıp duruyordu çünkü.

"Bana söylediklerine göre siz en ufak hayvanların kılığına da girebilirmişsiniz. Bir fare kılığına örneğin... Bu imkânsız tabii..." dedi korkusu geçince.

"İmkânsız mı?" diye gürledi dev. "Şimdi görürsünüz!"

Daha sözü bitmeden ortalıkta koşuşan minik bir fareye dönüşmüştü bile. Çizmeli Kedi durur mu? Bir hamlede farenin üstüne atlayıp afiyetle midesine indirdi.

O sırada kral şatonun önüne gelmişti. Bu güzel yapıyı gezmek istediğini söyledi yanındakilere. Arabanın sesini işiten Çizmeli Kedi, hemen koşup dışarı çıktı ve yerlere kadar eğilerek, "Carabas Markisi'nin şatosuna hoş geldiniz, Majesteleri!" diye bağırdı.

"Nasıl olur? Burası da mı sizin, sayın Marki? Bundan daha muhteşem bir şato görmemiştim

hayatımda. Benim sarayım bile bunun yanında sönük kalıyor. Gezmemize izin verirsiniz, bizi mutlu kılarırsınız," dedi kral.

Marki prensese elini uzattı ve kralın ardından yürüdüler. Büyük salona girince üzeri çeşit çeşit yemeklerle donatılmış bir ziyafet sofrasıyla karşılaştılar.

Sanki her şey onlar için hazırlanmıştı. Gerçekte dev o gün dostlarını yemeğe çağırmıştı. Ama kralın arabasının şatonun önünde durduğunu gören konuklar içeri girmeye cesaret edememişlerdi.

Kral bu karşılamadan pek hoşnut kaldı. Genç markinin servetini ise çok takdir etmişti. Tabii prenses de çok mutluydu. Sonunda kral şarabından bir yudum aldı ve dedi ki:

"Sevgili Marki! Damadım olmanız için bir evet demeniz yeterli olacaktır."

Marki bu onuru kralın önünde eğilerek kabul etti. Güzeller güzeli prensesle o gün evlendiler.

Çizmeli Kedi mi? Ona da senyörlük ünvanı verildi ve o günden sonra yalnızca arada bir fare kovaladı. O da iş olsun diye!..

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

“**B**oynu kopacak, çünkü boynuna atkî sardık. Atkî da sıcak tuttuğuna göre, onun da boynu ısınacak ve eriyip incelecek,” demişti Acar kardan bir adam yaptığımızda.

Birkaç abonemiz arayıp, "Olmaz öyle şey," dediler. "Evet, atkî ve kazak gibi şeyler bizi sıcak tutarlar, ama onlar kendileri ısı üretmez, yalnızca bizim vücut ısıımızın öylece korunmasını sağlarlar."

Acar verilen bu cevabı gülerek karşıladı. "Aslında biliyordum," dedi, "ama bu soruyu özellikle sordum. Sen hep abonelerimizin sayfamızla ilgilenmediğini düşünüp üzülüyordun. Bak işte, Balıkesir'den Burak Sezgi, Kazlıçeşme'den Sevil Günlük arayıp cevabı söylediler. Artık onların armağanlarını göndermek sana düşer."

Gözlerimin hafifçe yaşarmadığını söyleyemem. Demek benim de duygularımı düşünen birileri vardı. İçim sımsıcak duygularla doldu. Hani neredeyse bir kedi gibi mırıl mırıl mutluluk sesleri çıkarmaya başlayacağım. Biraz şımarıklık yapmak geldi içimden. Önce alçak sesle, "mırıl... mırıl..." diye mırladım.

Sonra da, uzun uzun miyavladım. Ozan hemen koştu geldi. "Sen kedi diiilsin!" diye ağzımı eliyle kapattı. Bir yandan da kıkırdıyordu.

"Ben kediyim!" deyip dört ayak (pardon iki el iki ayak) üstünde yürümeye ve Ozan'ı miyavlayarak kovalamaya başladım. Paniğe kapılıp bağırarak odasına kaçtı. İçerden bağırıyordu:

"Sen kedi diiilsin! Kedilerin bıyıkları olur!"

Acar ve Selma katıla katıla gülüyorlardı. Kedilerle aramdaki tek farkın yalnızca birkaç tel bıyık olmasına güleyim mi ağlayayım mı bilemedim. Acar gülmesini kesmeden, "Demek ki bıyık bıraksan kedi olacaksın!" dedi.

"Ya da kedinin bıyıklarını kesersek bana benzeyecek!" diye ben ekledim. Ben gülerken Acar gülmeyi bıraktı. "Ama," dedi, "kedinin bıyıklarını kesemeyiz."

"Neden kesemeyelim?"

"Çünkü... Çünkü..."

Acar, sekizinci "çünkü"den sonra sustu ve bana göz kırptı. Anlamıştım. Yine numarasını yapmıştı. Bu soruyu yanıtlamayı abonelerimize bırakıyordu. Evet, kedilerin bıyıkları yalnızca yakışıklı olmalarını sağlamıyordu, başka bir işe de yarıyordu. Yardım edin! Miyaaaav!

Learning
English
with:

The Little Mouse

DERS:2

Good
morning!
How *are* you today?
I am going to school.
Where *are* you going?

Günaydın!
Bugün nasılsın?
Ben okula gidiyorum.
Sen nereye gidiyorsun?

Merhaba!

Bu ikinci dersimiz.

Hangi dili konuşursak konuşalım, amacımız bir şeyler anlatmaktır. Bir şeyleri anlatırken de anlattığımız şeyin hangi zamanda olduğunu ya da olacağını belirtmemiz gerekir. Örneğin, az sonra okula gideceksek, "Okula gittim," demeyiz, "Okula gideceğim," deriz. Böylece, geçmişte olmuş bir şeyle, gelecekte olacak olan bir şeyi birbirinden ayırmış oluruz. Bu ayki sözlerim ne geçmişle, ne de gelecekle ilgili. "Okula gidiyorum," derken şu anda olmakta olan bir şeyi anlatmaya çalışıyorum. Demek ki cümlem **şimdiki zamanlı** bir cümle. İşte size bu derste vereceğim cümle örneklerinin tümü cümlelerdeki zamanı belirlemenizi amaçlıyor ve

hepsi de Türkçe. Her cümleyi okuyun. Her cümledeki olan biten şeyin ne zaman olduğunu bulun. Geçmişte olmuşsa, **geçmiş zaman**; şu anda oluyorsa, **şimdiki zaman**; gelecekte olacaksa, **gelecek zaman**; her zaman olan bir şeyse, **geniş zamanlı** bir cümle ile karşı karşıyasınız demektir.

Bu sayfalardaki kursu sonuna kadar izlemeye kararlıysanız ve göndereceğim testleri size de göndermemi istiyorsanız, bana bildirin. Abone değilseniz, hemen abone olun. Çünkü bu program yalnızca abonelerimize yönelik.

Kırmızıfare

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap.
Galatasaray İstanbul
Tel: 0212-252 63 75

New Words/Yeni Sözcükler

where (huer) :nereye, -de
how (hau) :nasıl
good (gud) :iyi
morning (morning) :sabah

you (yu) :sen, siz
today (tudey) :bugün
to go (go) -.gitmek
school (skuul) :okul

- 1.Yarın Ankara'ya gideceğim.....zaman
- 2.Kahvaltıda süt içerim. zaman
- 3.Babam iş gezisinden döndü. zaman
- 4.Saçlarımı tarıyorum. zaman
- 5.Banka şubelerini hiç sevmem. zaman
- 6.Barış Manço'yu hiç unutmayacağız.....zaman
- 7.Kim korkar hain kurttan? zaman
- 8.Dün gece sabaha kadar ağladım.....zaman
- 9.Minik Fare'nin testini çözüyorum.....zaman
- 10.İşte tamamını çözdüm bile. zaman

Bu testi çözüp bir kağıda yazdıktan sonra bana gönderin. Notunuz bendeki kayıtlara geçecek. Birkaç ders sonra da karne alacaksınız. Karnenizdeki notların yüksek olmasına çalışın,'çünkü bu dersleri iyi izleyen ve iyi not alan abonelerimize sürprizlerimiz olacak. Söylemedi demeyin, tamam mı!
Önemli not bir: Eğer daha önce göndermediyseniz bir fotoğrafınızı da gönderin.
Önemli not iki: Adınızı ve adresinizi yazmayı unutmayın
Önemli not üç: Eğer bu satırları okuyorsanız ve hâlâ abonemiz değilseniz hemen siz de abone olun. (Telefonla abone olabilirsiniz: 0212-252 63 75)

Dostlarımız:
Kedi

Kediler dünyadaki en sevilen Evcil hayvanlardan birisidir. Kedi, insanların sevgisini kazanma yarışında en büyük rakibi köpeği bile geçmiş sayılabilir. Yalnız İngiltere'deki kedi nüfusu 6,9 milyondur. Avusturya ve İsviçre gibi bazı Avrupa ülkelerinde ise sayıları şimdiden köpeklerinkini aşmış durumda bulunmaktadır.

Kedilerin ilk kez Ortadoğu'da evcilleştirildiği sanılmaktadır. Kedilerin fare avlamadaki yeteneklerini ilk keşfedenler ise Eski Mısırlılar olmuştur. Onlar kedilerin bu yeteneğinden kendileri için hayati önemleri olan tahıl stoklarını korumak için yararlandılar. Bu bağlılık zamanla tapınmaya dönüşmüştür. Eski Mısır'da kediler kutsal sayılırdı.

Sevimli dostlarımız kedilerin onları diğer hayvanlardan ayıran pek çok özellikleri bulunmaktadır. Kedilerin denge özelliği herkesçe

bilinmektedir. Kediler ne kadar yüksekten düşerse düşsün hep dört ayak üstüne düşerler. Ayrıca dostlarımız kedilerin görme ve işitme duyuları da çok gelişmiştir. Kediler insana göre sesi dört kat fazla duyarlar. Renkleri pek ayırt edemeseler de gözleri en hafif ışıktaki bile görececek şekilde

tasarlanmıştır. Karanlıkta en iyi gören hayvanların kediler olduğu söylenebilir.

Kediler yavrularına çok düşkündür. Hamilelik süreleri 6 haftadır. Bu sürenin sonunda 2-6 arası yavru dünyaya gelir.

Ayşegül Unutuluyor mu ? Fatih Erdoğan

Ayşegül'süz geçen kaçınıcı gündü bu, saymadım bile. Annesini ve babasını bir iki gündür görmüyordum artık. Oysa annem her gün onlara giderdi ve bazen de birlikte şiş gözlerle bize gelirlerdi. Bizde de bir süre alçak sesle konuşur arada sessiz sessiz gözyaşı dökerlerdi.

Okulda ise daha tuhaf bir hava vardı. Rahatsız edici bir hava. Sınavlar vardı ve teneffüslerde düne kadar Ayşegül'den başka bir şey konuşulmazken, şimdi sınavlar konuşuluyordu. Daha önce sinirli sinirli dolaşan öğretmenlerimizin artık öğretmenler odasından kahkahaları duyuluyordu.

Yoksa Ayşegül unutulacak mıydı? Yoksa Ayşegül'ün dosyası, üzerine "kayıp kız" yazılıp rafa mı kaldırılacaktı? Babam polisin asla bu işin peşini bırakmayacağını, bazen özellikle olayı unutmuş gibi davranabileceğini söyledi. Böylece Ayşegül'ü kaçırانlar, oh oh, nasıl olsa artık bizi aramıyorlar, diye düşünüp ortaya çıkarılmış ve yakalanma ihtimalleri artarmış.

Ama bu kez durum farklıydı bence. Çünkü Ayşegül'ü kaçırانlar fidye istemişti ve eğer istediklerini alamazlarsa... Aklıma geleni babama söyledim. Babam, ilk telefonda sonra bir daha telefon edilmediğini, Ayşegül'ün babasının istenen parayı hazırladığını, ama nasıl ve kime teslim

edileceğini bilmediği için öylece beklediğini söyledi. Yani eğer kaçırانların amacı gerçekten paraysa Ayşegül'ün başına henüz ciddi bir şeylerin gelmediğini düşünebilirmişiz.

İlk teneffüste Aslı'yı buldum. Birlikte Mustafa'yı ve Orhan'ı aradık. Kantin kuyruğundaydılar. Az sonra ellerinde birer gofretle her zaman gizli toplantılar yaptığımız duvarın arkasında bizi buldular. Onlara açıklamak istediğim önemli bir kararım vardı.

"Arkadaşlar, sizlere açıklamak istediğim önemli bir kararım var," dedim.

Mustafa gofreti ağzından çıkardı. Zaten onun gofret yeme tarzını hiç beğenmemişimdir. Isıracağına uzun uzun dondurma gibi yalar. "Tahtası" çıkınca (gofretin içindeki beyaz şeye tahta der) da hızla yer bitirir.

Orhan ise gofretin tabakalarını birbirinden ayırıp her tabakayı ayrı ayrı yer. O da söylediklerimi dinlemek için yarısı yenmiş üçüncü tabakayı ağzından çıkardı.

"Arkadaşlar," diye sözümü sürdürdüm. "Bence Ayşegül'ü kendimiz aramalıyız."

"Yine mi?" dedi Aslı. "daha dün konuştuk ya!"

"Evet, konuştuk, ama, komiser amca bigudiye beğenmedi..."

"Bigudiye mi beğenmedi?"

"Evet, her yerde satılmıyormuş."

"Nasıl yani?"

"Yanisi manisi yok. Bigudi her yerde satılan bir bigudi olduğu için komiser amca beğenmemiş," dedi Aslı.

Mustafa hiçbir şey anlamamıştı. "Neden komisere bigudi aldık ki?" diye sordu.

"İstediini," dedim.

"Komiser senden bigudi mi istedi? Ne yapacaktı ki bigudiyi?"

"Belki karısına götürecektir," dedi Aslı, "Kendi takacak değil ya!"

"Peki," dedi Orhan ciddi bir yüzle, "Karısına götüreceği bigudiyi neden kendisi almıyor da bize aldırıyor? Üstelik beğenmemiş bir de..."

"Heeeeey!" diye bağırdım. Nerdeyse bahçedeki tüm çocuklar başımıza toplanacaktı. Sonra tane tane anlattım:

"Bakın, bigudi benim bulduğum mavi bigudi. Komiser amca o bigudinin Ayşegül'e ait olduğuna inanmadı. Herkesin olabilmemiş."

"Benim olamaz," dedi Orhan.

"Benim de," dedi Mustafa.

"Yok benim mi olacaktı?" diye yırtındı Aslı.

"Durun durun. Yani komiser amca benim bulduğum bigudiyi bir ipucu olarak beğenmedi. Ama ben yine aynı düşüncedeyim."

"Yani?" dedi Mustafa.

"Yani, bence o bigudi Ayşegül'ün ve Ayşegül taşocaklarına giden yoldan kaçırıldı."

Birden bir sessizlik oldu. Bu düşüncemi ilk kez mi bu kadar net dile getiriyordum? Ve sözüme ara

vermeksizin planımı açıkladım:

"Hep birlikte taşocaklarına gidelim."

Zil tam o anda çaldı. Aslı hemen tuvalete koştu. Aslı her teneffüste mutlaka tuvalete gider. Annesi öyle öğretmiş. Her teneffüste çiş gelmiyormuş, ama yine de ne olur ne olmaz diye gidiyormuş.

Az sonra kendimi sıramda buldum. Planımı nasıl karşıladıklarını öğrenememiştim. Bence çalan zil onları kurtarmıştı, çünkü bana hemen verebilecekleri bir yanıtları yoktu. Kolay evet denilecek bir plan değildi planım. Taşocaklarına gitmemize normal bir zamanda bile asla izin vermezlerdi. Hele böyle bir kaçırma olayının üstüne, böyle bir şeyin sözünü bile edemezdik.

Ama izin vermezlerse oraya nasıl gidebilirdik ki? Bunları düşünmeye dalmış gitmişken bir çift mavi gözün tam gözlerimin üstüne odaklandığını fark ettiğimde artık çok geçti. Öğretmenimiz tepemde dikilmiş bağıırıyordu: "Beyimiz buralarda mı yoksa hayaller ülkesinde mi bakalım?"

Bütün sınıf gülüyordu şimdi.

"Şeey," dedim. "Burdayım."

"Yaa, söyle bakalım," dedi öğretmen, "Bigudi nedir?"

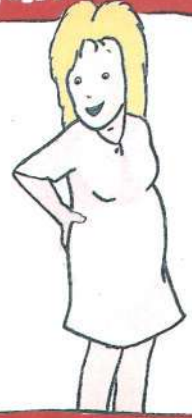
"Bigudi mi?" Şaşkınlıktan yerimden zıpladım. Elimdeki kalem yere düştü, açık sayfası çeşitli boyutlarda yüzlerce "BİGUDİ" sözcüğünün yazılı olduğu defter de kucağıma. Birden beynimde bir pırıltı hissettim. Sevgili öğretmenimiz aradığım çözümün ta kendisi olduğunu nerden bilebilirdi ki...

sürecek.

Fatih Erdoğan

ANNEM NEDEN ŞİŞMANLADI?..

ÇOCUKTUM UFACIKTIM.
ANNEM BİRDEN ŞİŞMANLADI.
ABLAMA SORDUM:
"ANNEM NEDEN ŞİŞMANLADI?"
ABLAM DEDİ: "ANLAMAZSIN, KÜÇÜKSÜN."

KARGAYA SORDUM:
"ÇOK PEYNİR YEMekten," DEDİ KARGA.
"GETİR DE PEYNİRİ SAKLAYALIM."
PEYNİRİ ALDIM, KARGAYA VERDİM.

KEDİ DEDİ Kİ: "HAYIR, HAYIR,
BENCE CİĞER YEMekten OLDU.
CİĞERİ BANA GETİR SAKLAYAYIM."
CİĞERİ DE ALIP KEDİYE VERDİM.

ABLAM DEDİ: "KANDIRMIŞLAR SENİ,
GİT HEMEN, GERİ GETİR HEPSİNİ..."

KARGAYA GİTTİM.
"NE OLUR, ALMA FEYNİRİ," DEDİ.
"ÇOK ACIKIYORUM YUMURTALARIMI ISITIRKEN,
PEK YAKINDA YAVRULAR ÇIKACAK İÇİNDEN."

KEDİYE GİTTİM.
"NE OLUR ÇİĞERİ ALMA," DEDİ.
"GÖRÜYORSUN SEVGİLİ EĞİM HAMİLE,
SABAHLEYİN DOĞURACAK BU GİDİŞLE."

YUMURTALAR ÇIT PIT ETTİ KIRILDI.
YAVRU KUŞLAR ÇİK ÇİK DİYE BAĞIRDI.

TAM ALTI YAVRU ÇIKTI BİZİM KEDİNİN KARNINDAN.
HEPSİ DE ÇOK MUTLUYDU, SÜTLERİNİ EMERKEN...

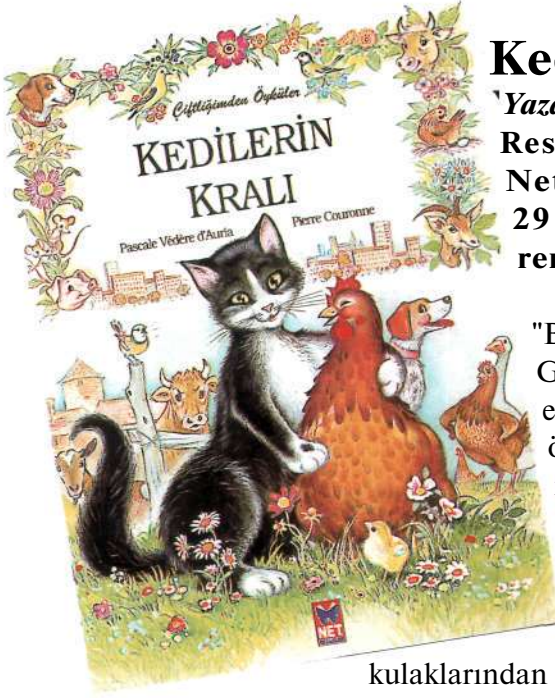
BABAM DEDİ: "NE ANLATAÇAĞIM BAK SANA.
BİLİYOR MUSUN ANNEN NEDEN ŞİŞMANLADI?"

"TABİİ, BİLİYORUM," DEDİM.
"ANNEM YUMURTLAYACAK,
BİR SÜRÜ YAVRU KEDİMİZ OLACAKI."

BİR KİTAP BİR YAZAR

Kedilerin Kralı

'Yazan: Pascale Vedère d'Auria

Resimleyen: Pierre Couronne

Net Yayınları, 1997

29 x 22 sm. Mat kuşe kağıda. 16 sayfa, renkli resimli.

"Bilemezsiniz ne kadar süslüymüş bu kedi... Gün boyunca hiçbir iş yapmaz, sürekli diliyle elini yüzünü temizlemeye çalışmış. Aynanın önünde bütün gün kendi kendine neler mırıldanmış neler:

'Ne kadar mükemmel tüylerim var! Şu bıyıkların düzgünlüğüne, parlaklığına bakın. Aman ben ne güzel bir kediyim,' der dururmuş. Sağına soluna bakar,

kulaklarından kuyruğuna dek vücudunun her yerini incelemiş. 'Göğsüm ne kadar da beyaz. Başka hangi kedinin tüyleri bu kadar parlak olabilir ki?.. Ben gerçekten de harikayım.'"

Bu kitap, kendine hayran bir kedinin öyküsünü anlatıyor aslında, ama yalnızca bir kedinin mi? Kendi çevrenizde tıpkı bu kedi gibi kendine hayran insanlar yok mudur? Bunların ne kadar kendileriyle dolu olduklarını, onlarla arkadaşlık etmenin bu yüzden ne kadar güç olduğunu hep yaşamışsınızdır. Onlarla birazcık konuşmak isterseniz, hemen kendilerini anlatırlar. Kendi duygularını, düşüncelerini tekrar tekrar söylerler de sizin duygularınızı, düşüncelerinizi bir türlü sormazlar. Siz anlatsanız da dinlemezler, dinlermiş gibi yapıp sizin bir an önce susmanızı beklerler, çünkü onların kendileriyle ilgili anlatacakları daha nice şey vardır. Siz susar susmaz anlatmaya başlarlar...

İşte bu kısa öyküdeki kedimiz de sonunda sevildiği yerde olmanın tadını anlıyor ve dostlarının arasına dönüyor. Net Yayınları'nın bu dizisinde ayrıca şu kitaplar yer alıyor: Uykusuz Baykuşlar, Anne Tavuk Yiyecek Peşinde, Tavşan Ailesi Çoğalıyor, İyi Kalpli Kurt, Kırlangıcın Dönüşü.

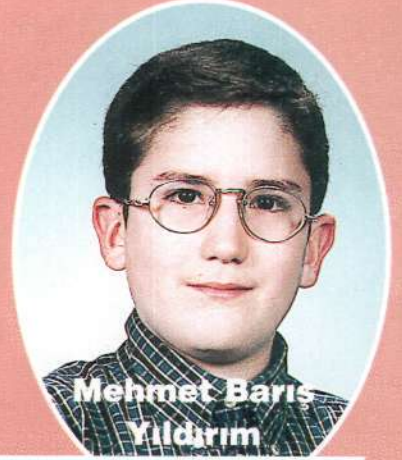
*Aboneliklerini yenileyerek veya ilk kez abone olarak
Ücretsiz fotoğraf baskılı ti  rtlerini alan
abonelerimiz:*

İlksan Beyazıt

Kuntay Yalvaç

**Mehmet Bar 
Yıldırım**

Melis Cingöz

Mertcan Ovalı

Merve Kumrular

Murat Pek en

Özgür Can Alio lu

Pınar Koçak

Bazı mantarlar zehirlidir!

Bazı mantarlar yenir,
bazıları yenmez;
zehirlidir...

Zehirli mantarı
zehirsizden ayırmak için
bize gereken şey
bilgidir.

Artık Türkiye'de
çocuklarımız için
yayımlanan kitaplarla
ilgili bir dergi var...

Çocuğuna kitap okuma
alışkanlığı kazandırmak
isteyen anneler,
babalar... Öğrencilerine
kitap önermek isteyen
öğretmenler...

Okurlarını yönlendirmek
isteyen kütüphaneciler...

Araştırmacılar,
yazarlar, çizerler...

BinbirKitap

çocuk edebiyatı araştırmaları dergisi

Türkiye'de ilk kez
çıkıyor ve sizin için
çıkıyor...

Abonelik;
0212-252 63 75

4 sayı karşılığı 2.750.000 TL